

nemlig været paa Færde tidlig og silde. Det Forslag, som har ligget til Grund for Regeringsforslaget, og som med eet Ord kan siges at gaa ud paa at gøre Tilsynsforholdene og i det hele Forholdene for Livsforsikringsselskaberne, lettere, har Hr. Gamborg i sin Tid affattet qua Livsforsikringsdirektør, og han har naturligvis nu ønsket igennem sit Folketingsmandat at øve videre Indflydelse paa denne Sag. Det er der i og for sig ikke noget at sige til. Det er vel ganske naturligt, at man søger at benytte den Indflydelse, man har, og det bør vel ikke holde en tilbage i saadanne Forhold, at der naturligvis er noget af en egen Interesse — der er jo til Gengæld ogsaa særlig Indsigt i de paagældende Forhold til Stede —, men det burde dog naturligt paalægge en vis Varsomhed. Hr. Gamborg har imidlertid ikke været tilfreds med den Indflydelse, han saaledes kunde udøve i denne Sag, men har i Grunden staaet paa det Standpunkt, at han ganske alene burde ordne den, og at det egentlig var en uhyre Anmasselse, naar andre, naar Medlemmer af dette høje Ting, som ikke var Forsikrings teknikere, tillod sig at have en Mening om forskellige af de Spørgsmaal, der her var fremme. Det er meget rigtigt, at den nævnte Opfattelse gav sig forskellige meget karakteristiske Udslag under Behandlingen i Folketinget, og det var jo ikke blot om den ærede foregaaende Taler, at Hr. Gamborg udtalte sig paa den omtalte Maade, men det var ogsaa om andre Kolleger i Udvalget, han udtalte sig saaledes, det var i det hele taget om Landstingets Ordførere, ja, han gik saa vidt, at han udtalte, at han mange Gange kunde have haft Lyst til at forlange Ordet her i Tinget for paa staaende Fod at vise de enkelte Medlemmer til Rette. Naa, Hr. Gamborg fik jo omsider i Folketinget Afløb for sin Utilfredshed, og det maa erkendes, at han ikke dør skaanede nogen. Jo, jeg maa dog være lidt uenig med den ærede foregaaende Taler, thi jeg synes ikke, det gik ud over Venstres daværende Ordfører, den nuværende højtærede Indenrigsminister, som jo imidlertid — deri ligger maaske Forklaringen — ogsaa paa alle væsentlige Punkter har været enig med Hr. Gamborg!

Jeg skal nu ikke komme dybt ind paa disse Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Gamborg. Jeg skal holde mig til en enkelt Udtalelse, som Hr. Gamborg anførte, og som skulde dokumentere min særlige Mangel paa Begreb paa dette Omraade. Jeg skal straks sige, at jeg har hverken paa det ene eller det andet Sted givet mig ud for at være

Forsikringstekniker, men jeg har heller ikke haft Indtrykket af, at det var en Betingelse for at kunne tale om disse Forhold, at man havde en særlig teknisk Indsigt paa dette Omraade. Skal den Opfattelse, som Hr. Gamborg her har formuleret, og som gaar ud paa, at intet af Rigsdagens Medlemmer var i Stand til at tale med om denne Sag, praktiseres paa andre Forhold end dem, hvor Hr. Gamborg selv er interesseret, tror jeg, det vil blive meget vanskeligt at behandle Sagerne i Rigsdagen. — Den Hovedforsyndelse, som jeg havde gjort mig skyldig i, bestod i, at jeg havde talt om de uafskrevne Erhvervelsesomkostninger, og idet jeg erkendte Nødvendigheden af at indrømme disses Opførelse som et Aktiv i Livsforsikringsselskabers Regnskab, havde jeg peget paa den Fare, der i denne Henseende var ved at gaa for vidt, fordi de uafskrevne Erhvervelsesomkostninger jo dog altid havde en noget problematisk Karakter. Det var Betragtninger, som man i Udvalget har givet Tilslutning fra saa godt som alle Sider, og som var bygget paa de Erfaringer, som ogsaa Lægmand paa det Omraade havde haft Lejlighed til at gøre. Jeg antager, at det netop var paa Grundlag af Erfaringer fra det praktiske Liv, at den ærede radikale Ordfører her i Tinget, det ærede 8de Medlem for 6te Kreds (Hans Nielsen), havde udtalt sig paa tilsvarende Maade; og saadanne Erfaringer har jo slet ikke været svære at gøre. Sagen er nemlig den, at vi har paa Livsforsikringens Omraade oplevet en Periode, hvor Konkurrenceforholdene antog en ganske vild Karakter. Man saa en Skare Agenter gennemtrawle Landet og tegne Livsforsikringer paa det løsest tænkelige Grundlag. Der blev i sin Tid gennem Retssager oplyst Misbrug i den Henseende, som tilstrækkeligt gav Indtryk af, hvor langt man i Virkeligheden var kommet ud; og selvfølgelig lettedes disse ved, at Selskaberne for de Beløb, som medgik til disse nye Tegninger, kunde anvende den Fremgangsmaade at opføre dem, ikke som Driftsudgifter, men som et Aktiv. Det var noget, Loventilbud og tillader — og maa tillade i en vis Udstrækning —, fordi der naturligvis ligger et rigtigt Princip til Grund derfor: man kapitaliserer den Forretning, som paa den Maade indarbejdes. Det siger imidlertid sig selv, at naar den Forretning, der er Tale om, er ganske løst underbygget, for at bruge et meget neutralt Udtryk om de Erfaringer, man gjorde i den Periode, jeg sigter til, er naturligvis vedkommende Aktiv ogsaa meget problematisk. Der er derfor altid Grund til ikke at